

SZERELEMHAJNAL

Te fölkelő-nap-arcú!
Hajadba hálni jár az éj.

Csurog a fény majd rólam,
körülsoboglak: nyílj ki.

Te tavirózsa-kedvű!
Szép vagy. Beúszom érted.

Virradó Szerelmem!

Fejemet lehajtom:
koronázz meg engem.

FÁN MARADT LEVELEK

A drága Doktor úr,
a novemberi nap,
röntgenezeti még
beteg bordáikat.

Magam varjúhodón
egy rendelőpadon
várok a leletre.

Hátuk panaszfalán
sóhajokhoz szokott,
esőcsepp-puha ujj
kopog, kopog, kopog.

Kint fák. Itt-ott levél.
És zeng a gyászruhás
rigók rekviemje.

HEGYI LEGELŐN

Szélcsend van. Rekkenő meleg.
Térdemen hangya őgyeleg.

Micsoda lobogó nyár van,
rezseg a levegő, szárnyal!

Hallani, liheg a legelő.
Lapu leng. Sodorintja a hő.

Vizenyős, kidülledt szemek
sarkából zöldarany legyek

Feketedik, süti a föld,
pöfötek-hangszoró üvölt:

eszik a tűnődő csipát:
– gyönyörködj, klottgatyás diák!

megérjük, a bolondgomba
kalaposnót visz a holdba.

Vasárnap van vagy csütörtök?!
Rámökrendeznek az ökrök.

Csöppenj rám, te tündöklő ég!
megtébolyít ez a hőség.

Szomorú vagyok és komor.
Én utálok gyerekkorom!

Ezüstfenyő csalt le a tóba
– félrebeszél, törpe boróka?

Bőgnék a tehenek, tinók.
Bivalyok bömbölnek, 'bikák!

Szarkaláb szédeleg hozzám:
– adj vizet, adj, nem bírom már!

Kalimpál, félrever szívem:
kolompol benne a világ!

Lilán kér. Megszánom, s végül
ráhugyozok. Belekékül.

Sárgaláz: kikerics fetreng.
Lökösök! Hangrobaj. A hegy reng.

Ég a számartövis! majd ordít,
s megőrülnek a pipacsok mind.

S megszökünk.

Meg innen!

Még ma.

En meg belebolondulok
egy lányalakú felhőbe!

BALATONI KÉPESLAP

Antal Istvánnak

Hogy hadonászik e vén szomorúfűz, hogy hadonászik!

Fészkés ágairól szinte lepottyán a nap.

Nincs egy árva forint a zsebemben. Nincs mosolyom sem.

Fáradt dankasirály fürdeti gondjaimat.

VÉGÜL IS,

mondd, miért utálod,
hiszen igaza van a kölyöknek,
ki térdig gazban jár, s ujjáról
mégis hétpettyes örömet röptet!

APÁTI MIKLÓS

ELLENE BESZÉLEK

Szívemben rög van: a vérem.
Munkád a jó sors, nincs hiba.

Üvé a lobogó, enyém az érdem:
nem érez semmit orrlika.

Ütődnek virágnak, szélnek.
Rejtőzöm földbe, krumplibá.

Részeg harang zúg érte,
– vagyok neki is jó fia.

Haragja, hite, ellene beszélek,
trónszéke ezer kaliba.

Csillagot ad-vesz az égen,
anyám leül a sámlira.

TOROKHANGON

Kinek ismerős ez a tétova lépegetés
ennyi megfontolás egy vállrándításban
ez a mindennapi száműzetés
az egyetlen világba
ahol még van mit megépíteni